KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 3604/82

af 23. december 1982

om anvendelse af artikel 85, stk. 3, i traktaten på kategorier af specialiseringsaftaler

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 87,

under henvisning til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2821/71 af 20. december 1971 om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis [1], ændret ved forordning (EØF) nr. 2743/72 [2], og ved akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningen af traktaterne fra 1979 [3], særlig artikel 1,

efter høring af Det rådgivende udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål i henhold til artikel 6 i forordning (EØF) nr. 2821/71, og

ud fra følgende betragtninger:

1. Ifølge forordning (EØF) nr. 2821/71 kan Kommissionen ved forordning anvende traktatens artikel 85, stk. 3, på visse af de af artikel 85, stk. 1, omfattede kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis vedrørende specialisering, herunder på aftaler, der er nødvendige for specialiseringens gennemførelse;

2. aftaler om specialisering af den nuværende eller fremtidige produktion kan falde ind under forbudet i traktatens artikel 85, stk. 1;

3. aftaler om specialisering af produktionen bidrager normalt til at forbedre produktionen eller fordelingen af varerne, da virksomhederne kan koncentrere sig om fremstillingen af visse varer og således arbejde mere rationelt og udbyde varerne til gunstigere priser; ved effektiv konkurrence må det forventes, at forbrugerne får en rimelig andel af fordelen herved;

4. disse fordele fremkommer både ved aftaler, hvorved hver enkelt deltager over for den anden deltager giver afkald på at fremstille visse varer, samt ved aftaler hvorved deltagerne forpligter sig til kun i fællesskab at fremstille eller lade fremstille visse varer;

5. denne forordning skal angive de konkurrencebegrænsede forpligtelser, som må forekomme i en specialiseringsaftale; de i denne forordning tilladte konkurrencebegrænsninger, udover det gensidige afkald på fremstilling af visse varer er i almindelighed en væsentlig forudsætning for, at aftalen kan indgås og gennemføres; de er endvidere normalt nødvendige, for at virksomhederne og forbrugerne kan opnå de ønskede fordele; det kan overlades til de kontraherende parter nærmere at afgøre, hvilke af disse bestemmelser de vil indsætte i deres aftaler;

6. for at sikre, at konkurrencen ikke udelukkes for den væsentlig del af de pågældende varer, finder denne forordning kun anvendelse, såfremt hverken de deltagende virksomheders markedsandel eller virksomhederne selv overstiger en vis størrelse;

7. med henblik på at lette indgåelsen af langfristede specialiseringsaftaler, som vil kunne have strukturelle konsekvenser for de pågældende virksomheder, er det nødvendigt at fastsætte forordningens gyldighedsperiode til femten år: hvis der i løbet af denne periode på væsentlige punkter skulle ske en ændring i de forhold, som danner baggrund for forordningen vil Kommissionen foretage de nødvendig ændringer i denne;

8. aftaler, vedtagelser og samordnet praksis som opfylder betingelserne i denne forordning skal ikke anmeldes; det står imidlertid virksomhederne frit for i det konkrete tilfælde, hvor der hersker begrundet tvivl, af Kommissionen at forlange en erklæring om deres aftales forenelighed med denne forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I medfør af traktatens artikel 85, stk. 3, og på de i denne forordning fastsatte betingelser erklæres traktatens artikel 85, stk. 1, uanvendelig på aftaler, hvorved virksomheder med henblik på specialisering påtager sig en gensidig forpligtelse til i aftaleperioden

a) at give afkald på selv at fremstille eller lade andre virksomheder fremstille visse varer og at overlade til

(1) EFT nr. L 285 af 29. 12. 1971, s. 46 (Spec. udg. 1971 (III), s. 896).
(2) EFT nr. L 291 af 28. 2. 1972, s. 144. (Spec. udg. 1972 (28. 12.), s. 16).
(3) EFT nr. L 291 af 19. 11. 1979, s. 94.

de øvrige kontrahenter at fremstille eller at lade andre virksomheder fremstille disse varer; eller

b) kun i fællesskab at fremstille eller lade fremstille visse varer.

Artikel 2

1. Ud over de i artikel 1 nævnte forpligtelser må de kontraherende parter ikke pålægges andre konkurrencebegrænsninger end

a) forpligtelsen til kun med de øvrige kontrahenters samtykke at indgå specialiseringsaftaler med andre virksomheder om lignende varer eller varer, der på grund af deres egenskaber, pris og anvendelse af forbrugeren anses som værende af samme art;

b) forpligtelsen til at levere, de varer, som er genstand for specialisering, til de øvrige kontrahenter, samt i den forbindelse at overholde mindstekvaliteter;

c) forpligtelsen til udelukkende fra de øvrige kontrahenter eller fra en virksomhed, som de i fællesskab har overdraget fremstillingen at aftage varer, som er genstand for specialisering, medmindre der eksisterer gunstigere aftagebetingelser, og de øvrige kontrahenter eller den virksomhed, som har fået overdraget fremstillingen ikke tilbyder disse;

d) forpligtelsen til at overlade de øvrige kontrahenter eneforhandlingen af de varer, som er genstand for specialisering, såfremt mellemhandlere og forbrugere kan skaffe sig aftalevarerne hos andre leverandører og medkontrahenterne ikke gør det vanskeligere for dem at skaffe sig disse.

2. Følgende forpligtelser er ikke til hinder for anvendelsen af artikel 1 :

a) forpligtelsen til at lagerføre mindstemængder og reservedele af varer, som er genstand for specialisering;

b) forpligtelsen til at overtage eftersalgs- og garantiservice for varer, som er genstand for specialisering.

Artikel 3

Artikel 1 i denne forordning finder kun anvendelse,

a) såfremt de varer, der er genstand for specialisering, og de deltagende virksomheders andre varer, der på grund af deres egenskaber pris og anvendelse af forbrugeren anses som værende af samme art, ikke i en væsentlig del af det fælles marked udgør mere end 15 % af markedet for disse varer; og

b) såfremt alle de deltagende virksomheders samlede omsætning i et regnskabsår ikke overstiger 300 millioner regningsenheder (ECU).

Artikel 4

1. Ved anvendelsen af artikel 3, litra b), i denne forordning benyttes den europæiske regningsenhed (ECU) , der i henhold til traktatens artikel 207 og 209 er fastsat for opstillingen af Fællesskabets budget.

2. Artikel 1 i denne forordning finder fortsat anvendelse, såfremt den i artikel 3, litra b), i denne forordning anførte markedsandel eller omsætning i to på hinanden følgende regnskabsår overskrides med ikke over 10 %.

3. Ved beregningen af den samlede omsætning efter artikel 3, litra b), i denne forordning lægges den omsætning til grund, som de i aftalen deltagende virksomheder har haft for alle varer og tjenesteydelser i det seneste regnskabsår før beskatning og andre fradrag. Omsætning hidrørende fra handel mellem de i aftalen deltagende virksomheder og fra handel mellem disse og den virksomhed, som de i fællesskab har overdraget en fremstilling, medregnes ikke.

Artikel 5

Ved deltagende virksomheder forstås i artikel 3, litra a) og b) samt i artikel 4, stk. 3, i denne forordning

a) de i aftalen deltagende virksomheder;

b) de virksomheder, i hvilke de i aftalen deltagende virksomheder direkte eller indirekte

— råder over mere end halvdelen af kapitalen eller driftskapitalen, eller

— råder over mere end halvdelen af stemmerettighederne, eller

— kan udpege over halvdelen af medlemmerne af bestyrelsen eller af de organer, som retligt repræsenterer virksomheden, eller

— har ret til at føre virksomhedens forretninger, eller

— på anden måde kan udøve en dominerende indflydelse;

c) de virksomheder, som i en i aftalen deltagende virksomhed direkte eller indirekte har de under b) anførte rettigheder;

d) de virksomheder, i hvilke de ovenfor under c) nævnte virksomheder direkte har de under b) nævnte rettigheder.

Artikel 6

Kommissionen kan lade fordelen ved anvendelse af denne forordning bortfalde i overensstemmelse med artikel 7 i forordning (EØF) nr. 2821/71, dersom den i en konkret sag fastslår, at en aftale, som i medfør af forordningen er fritaget fra forbudet mod karteller, alligevel har virkninger, som er uforenelige med betingelserne i traktatens artikel 85, stk. 3, især når rationaliseringen ikke giver væsentlige resultater eller forbrugerne ikke sikres en rimelig andel af de ved aftalen opnåede fordele.

Artikel 7

Bestemmelserne i denne forordning finder tilsvarende anvendelse på vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og på samordnet praksis af den i artikel 1 nævnte art.

Artikel 8

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1983. Den gælder til den 31. december 1997.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. december 1982.

På Kommissionens vegne

Frans ANDRIESSEN

Medlem af Kommissionen